ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

"Ολοι οἱ ἀρμόδιοι τῶν Πατρῶν διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τοῦ Πολιούχου πρέπει νὰ συντονίσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὰς προσπαθείας των, ὥστε ἡ ἑορτὴ νὰ προσλάβῃ τὸν λαμπρότερον χαρακτῆρα. Δεδομένου μάλιστα, ὅτι θὰ παραστοῦν καὶ οἱ Βασιλεῖς.

Κατηγγέλθη ἀπὸ ἐπιβάτας λεωφορείων ὅτι ὡρισμένοι ὁδηγοὶ δὲν ἀκολουθοῦν τὴν νέαν ὁδὸν Ἀθηνῶν — Κορίνθου διὰ νὰ μὴ καταβάλλουν διόδια. Συνέπεια, καθυστέρησις καὶ ταλαιπωρία τῶν ἐπιβατῶν. Οἱ ἀρμόδιοι ἂς δώσουν αὐστηρὰς ἐντολάς, ὥστε νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ ἄτοπον.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
Δημάρχου, πρώην Ὑπουργοῦ

Εἶναι παλαιὸς δημοσιογράφος καὶ παλαιότερος ποιητής. Δὲν πρέπει νὰ κλεισθῇ εἰς εἰσαγωγικὰ ἡ τελευταία ἰδιότης. Διότι ὁ κ. Ἀνδρέας Κονιτόπουλος, ἀγαπητὸς φίλος ἀπὸ τῶν πρώτων νεανικῶν χρόνων — ἀλησμονήτων χρόνων — ἐξεκίνησεν, ὡς γνησιότατος ποιητής, μὲ πλούσιον λαμπρὸν λυρικὸν τάλαντον, μὲ φραστικὴν μουσικότητα καὶ μὲ ἐκφραστικώτατα πλαστικὰ μέσα. Ἔφερεν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα δλην τὴν ἔμπνευσιν, τὸ φῶς καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ὡραιοτάτης πατρίδος του, τῆς Ζακύνθου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκίνησεν. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς γενετείρας του, μὲ τὸ ἀκατανίκητον θέλγητρον τῆς μεγάλης πνευματικῆς της παραδόσεως, τὸν εἶχε διαποτίσει βαθύτατα. Καὶ ἦτο ὁδηγός του εἰς τὰ πρῶτα του βήματα, ποὺ ἦσαν ἀμέσως καὶ τὰ πρῶτα ἐπιτεύγματα.

Αἱ συνεργασίαι τοῦ κ. Ἀνδρέου Κονιτοπούλου εἰς τὰς Ζακυνθινὰς ἐφημερίδας, ποὺ ἦσαν ἀξιολογώταται, ὅπως αἱ «Μοῦσαι» τοῦ ἀλησμονήτου ἱστοριοδίφου Λεωνίδα Ζώη, εἵλξαν ἀμέσως τὴν προσοχήν. Ἠχμαλώτιζε τὸν ἀναγνώστην μὲ τὸ κομψὸν παραστατικὸν καὶ ἀβίαστον ὕφος του καὶ τοῦ παρεῖχεν ἀμέσως τὴν προειδοποίησιν διὰ μίαν μακρὰν ἐξέλιξιν, εἰς τὸν τομέα τῆς Δημοσιογραφίας, τὴν ὁποίαν ὁ ἀγαπητὸς Ἀνδρέας ἠγάπησε μὲ πάθος, ποὺ τὸ διατηρεῖ ἀμείωτον μέχρι καὶ σήμερον. Καὶ ἡ ἐξέλιξις ἦλθεν, ὅπως προεβλέπετο. Ταχύτατα ὁ Κονιτόπουλος κατέλαβε τὴν θέσιν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν προώριζεν ἡ ἀξία του, εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἴμεθα μαζὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἐξόρμησιν. Ἐργαζόμεθα μὲ δλην τὴν δόνησιν, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλλον αἱ συνθῆκαι τῆς ἐποχῆς, ἡ ἡλικία, ἡ ἔφεσις τῆς δημιουργίας. Ὁ Ἀνδρέας Κονιτόπουλος εἰς τὸ συγκρότημα τῶν ἐφημερίδων τοῦ ἀλησμονήτου Πέτρου Γιάνναρου. Ἀνέλαβε ταχέως τὴν θέσιν τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς «Ἑσπερινῆς» καὶ ἤλεγχε καὶ τὴν «Πρωϊνὴν» καὶ ἔδωσε τὸ μέτρον τῶν ἱκανοτήτων του. Καὶ διεκρίθη κατακτῶν καθημερινῶς ἔδαφος. Κερδίζει, γρήγορα, τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν διακεκριμένην θέσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δημοσιογραφίαν, τῆς ὁποίας γίνεται ὑπόδειγμα καὶ ὑπερηφάνεια. Μὲ τὴν εὐσυνειδησίαν του, μὲ τὸ ὀξύ, παρατηρητικὸν καὶ γρήγορον πνεῦμα του, μὲ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κρίσεώς του καὶ συγχρόνως μὲ τὴν ἀκμαίαν αἴσθησιν τοῦ μέτρου καὶ τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης, ἀναδεικνύεται ἄριστος μεταξὺ τῶν ἀρίστων. Καὶ κρατεῖ ἔκτοτε σταθερῶς αὐτὴν τὴν ἀναγνώρισιν. Ἐπίσης γίνεται ἐξέχουσα πνευματικὴ μορφὴ τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ ἐνεργὸν ἀνάμιξιν εἰς ὅλα τὰ μεγάλα ἐθνικὰ θέματα, εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ὁποίων ὁ Κονιτόπουλος εἶναι ἡ ἔμπνευσις, ὁ νοῦς καὶ ἡ θερμουργὸς προτροπή. Ἐπανέρχεται εἰς Ἀθήνας καὶ συνεχίζει τὸν ἀγῶνα εἰς τὴν αὐτήν, τὴν τόσον προσφιλῆ του, ἔπαλξιν. Ἡ Δημοσιογραφία, μὲ τὸ ἀνόθευτον, πνευματικὸν καὶ ἐθνικόν της περιεχόμενον, μένει ὁ μεγάλος σκοπός. Καὶ τῆς προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του ἀπὸ τῆς ἐπικαιροτάτης θέσεως τοῦ Διευθυντοῦ Τύπου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ζητῶ στενὸν συνεργάτην μου, ὅταν μετέβην εἰς Ἀργοστόλι ὑπουργὸς τῶν Σεισμοπλήκτων Ἰονίων Νήσων, ἐνῷ ἀκόμη ἐσείετο τὸ ἔδαφος ἀπὸ τοὺς συγκλονιστικοὺς μυκηθμοὺς τοῦ Ἐγκελάδου. Ὁ Κονιτόπουλος κοντά μου καὶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν, ὑφιστάμενοι τὸ ἴδιον τῶν σεισμοπλήκτων, τῆς διαβιώσεως, μαρτύριον. Περιφερόμεθα τὰς νήσους καὶ τοὺς κατερειπωμένους χώρους μὲ ὄχι μικροὺς κινδύνους, νὰ εὑρεθῶμεν κάτω ἀπὸ ἐρείπια ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοὺς κρημνιζομένους δρόμους. Καὶ παρηκολούθει ἰδιαιτέρως τὰ θέματα τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, τῆς τόσον δραματικῶς πληγείσης νήσου τοῦ Σολωμοῦ. Καὶ αἱ ὑπηρεσίαι του ἐκεῖ μένουν ἀλησμόνητοι. Εἶναι ἡ προσφορὰ τοῦ Ζακυνθινοῦ, ποὺ κατέχεται ἀπὸ τὸν πυρετὸν τῆς ἀφοσιώσεώς του διὰ τὴν γενέτειραν.

Καὶ ἡ λαμπρὰ σταδιοδρομία συνεχίζεται. Ὁ Κονιτόπουλος, ὁ γεννημένος δημοσιογράφος, εἶναι τώρα ὁ Εἰδικὸς Σύμβουλος Τύπου τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως. Τὸν ἀνεβίβασεν ἐκεῖ ἡ ἐκτίμησις τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κωνστ. Καραμανλῆ καὶ τοῦ ὑφυπουργοῦ Τύπου κ. Ἀχιλλέως Γεροκωστοπούλου, ποὺ προέρχεται καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Πατρινὴν δημοσιογραφίαν. Καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ κ. Κονιτόπουλος ἐξακολουθεῖ νὰ κομίζῃ τὴν πολύπλευρον εἰσφοράν του εἰς τὴν Πατρίδα, μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς ὁποίας εἶναι ρυθμισμένοι ὅλοι οἱ ἰδικοί του παλμοί.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως

Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

Ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13, 14, 15 τρέχοντος μηνός, ἡ ἔγκριτος ἐφημερὶς «Πελοπόννησος» ἐδημοσίευσε τρία ἄρθα τοῦ Αἰδεσ. κ. Γ. Παπασταύρου, μὲ τὸν τίτλον : «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ καὶ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΣΜΟΣ».

Εἰς τὰ ἄρθρα του αὐτὰ ὁ ἄρθρογράφος, ἀφοῦ ἀπαριθμεῖ τὰς πλάνας, ὡς λέγει, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀντὶ νὰ ἐκθέσῃ μὲ ἠρεμίαν, ἀντικειμενικότητα καὶ σύνεσιν ἀμερολήπτου καὶ σοβαροῦ θεολόγου τὰς ἀπόψεις του, ἔστω ἀκόμη καὶ ἂν ἀσκῇ αὐστηρὰν κριτικὴν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅτι ἀφορᾶ τὰς ἀνωτέρω διαφοράς της, ἐπιτίθεται τοὐναντίον δριμύτατα κατ' αὐτῆς μὲ συκοφαντίας, ὑβρεολογίας καὶ προπαντὸς μὲ ἀνακριβείας, μὲ μοναδικὸν σκοπόν, ὡς πιστεύομεν, ὄχι τὴν διαφώτισιν τοῦ κοινοῦ, ὡς ἔλεγεν, ἀλλὰ τὴν διάδοσιν τοῦ φανατισμοῦ.

Εἰλικρινὰ λυποῦμαι, σὰν Ἱερεὺς καὶ ἐγὼ τοῦ Ὑψίστου, καὶ τοῦτο λέγω χωρὶς προκατάληψιν, διότι ἡ πέννα ἑνὸς ἄλλου Ἱερέως ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ χαράξῃ τὰς λέξεις αὐτάς, τὰς ὁποίας δὲν θέλω νὰ σχολιάσω, ἀλλὰ ἀφίνω εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ

Λέγει λοιπὸν ὁ ἄρθογράφος : «...νὰ καὶ ἐμφανίζεται νέο φοβερὸ κακό : ' Πάπας, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης. Τὸ κακὸ αὐτὸ δὲν ἐξέσπασε βέβαια ἀπότομα. Ἄρχισε σιγὰ— σιγὰ νὰ ἐκδηλώνεται, νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ ἐξελίσσεται, μέχρις ὅτου ἐξέσπασαν ὀλέθρια διὰ τὴν Ἐκλησίαν ἀποτελέσματα, τόσον ὀλέθρια καὶ τόσον πολλά, ὅσα δὲν ἐδημιούργησαν ὅλοι οἱ διωγμοὶ τῶν πρώτων αἰώνων καὶ ὅλες οἱ προηγούμενες αἱρέσεις μαζὶ (SIC) «Πελοπόννησος» 13 τ. μ.

Ἀλλά, ἀναγνώστα μου, ὁ ἀντικειμενικὸς καὶ ἀμερόληπτος θεολόγος, προκειμένου νὰ ἀσκήσῃ τὴν κριτικήν του καὶ νὰ ἀμφισβητήσῃ ἢ καὶ νὰ ἀπορίψῃ — δικαίωμά του— τὰς ἀπόψεις μιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας, δὲν στηρίζεται εἰς συκοφαντίας, ἀοριστολογίας, χλευασμοὺς καὶ προπαντὸς δὲν ἐκθέτει μονοπλεύρως καὶ διεστρεβλωμένα τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐπικρινομένης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ βασίζεται εἰς μίαν ἀντικειμενικὴν καὶ σοβαρὰν μελέτην τῶν ὑπὸ τὴν κρίσιν θιγέντων ζητημάτων, μὲ πιστὰ καὶ ἀδιέψευστα ντοκουμέντα.

Τὸ νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ συκοφαντῇ κανείς, εἶναι πρᾶγμα εὔκολο καὶ δύναται νὰ τὸ πράξῃ οἱοσδήποτε. Τὸ νὰ θέλῃ ὅμως νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀνεπηρέαστα ἀπὸ προσωπικὰ πάθη καὶ προκαταλήψεις αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα δυσκολώτατον.

Τὸ ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει βεβαίως τὴν διδασκαλίαν της καὶ τὰς ἀπόψεις της ἐπὶ ὡρισμένων θεολογικῶν διαφορῶν, ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰς ἐξέθεσεν ὁ ἀρθογράφος, εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι. Τὸ νὰ θέλῃ ὅμως κανεὶς νὰ καταρρίψῃ αὐτὰς ἄρδην καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, μὲ δυὸ λόγια καὶ εἰς τὸν περιωρισμένον χῶρον μιᾶς ἐφημερίδος, δὲν νομίζω ὅτι εἶναι πρᾶξις σοβαρά. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, δὲν εἶναι εὔκολον ν' ἀναπτύξῃ τίς,ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, τὴν γνησίαν διδασκαλίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, δίδοντας ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς δὲν πρόκειται νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ γραφέντα. Ἕνα μόνον ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω· ὅτι τὰ ὅσα ἐγράφησαν περὶ τῶν τεσσάρων γνωστῶν διαφορῶν τῆς Καθολικῆς Ἐκλησίας, εἶναι τελείως ξένα πρὸς τὴν διδασκαλίαν της,καὶ τοῦτο, διότι καὶ τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα καὶ τὸ FILIOQUE καί, τὸ Ἀλάθητον καὶ τὸ Καθαρτήριον Πῦρ, τὰ ἐννοεῖ καὶ τὰ ἑρμηνεύει ὑπὸ τελείως διαφορετικὴν ἀντίληψιν ἀπ' ὅτι ἐξέθεσε ὁ ἀρθογράφος.

Πᾶς δέ καλῆς πίστεως ἀναγνώστης δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὰς ἑξῆς πηγάς :

FILIOQUE: Ἁγ. Γραφή: Ἰωάννη. 16,13—15. Ἰωαννν. 15 26. Ἰωαννν. 16, 7. Γαλάτ. 4, 6 Παράδοσις: Ἁγ. Ἀθανάσιος : Λόγος 3ος κατὰ τῶν Ἀριανῶν 24—25. Τοῦ ἰδίου: Ἐπιστολὴ πρὸς Σεραπίωνα 3η. Ἁγ. Βασίλειος: Περὶ Ἁγ. Πνεύματος, 17, Ἅγ. Κύριλλος Ἀλεξ. 6ιβλ. τῶν Θησαυρῶν Ε. Π. σελ. 603. Τοῦ ἰδίου: Θησαυρ. σελ. 584. Τοῦ ἰδίου, Ε. Π. Ἐπισ. 55, Τομ. 10ος

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ Δ.Ε.Μ.Ε.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΖΗΛΑΝΔΙΑΝ ΝΕΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΘΑ ΕΡΓΑΣΘΟΥΝ ΩΣ ΒΟΗΘΟΙ ΕΙΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΚΑΙ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ.— Ἡ Διακυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ Μεταναστεύσεως ἐξ Εὐρώπης ἀνακοινοῖ, ὅτι ἤρχισαν ἐγγραφαὶ νεαρῶν γυναικῶν, ἐνδια φερομένων νὰ μεταναστεύσουν εἰς Νέαν Ζηλανδίαν, προκειμένου νὰ ἐργασθοῦν ἐκεῖ ὡς βοηθητικὸν προσωπικὸν εἰς νοσοκομεῖα, ἱδρύματα κλπ.

Γίνονται δεκταὶ νέαι ἡλικίας 18—35 χρόνων, ἄγαμοι ἢ διεζευγμέναι ἢ χῆραι ἄνευ τέκνων. Αἱ ὑποψήφιοι θὰ παρακολουθήσουν ἐπὶ 4 περίπου μῆνας εἰδικὰ μα-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ, ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΗΡΧΙΣΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΟΙΚΟΝ. ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, Νοέμβριος. ('Ιδαιτ. ὑπηρ.).— Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου ἡ Ἑλλὰς εἰσῆλθεν εἰς μίαν νέαν περίοδον μεγίστης σημασίας ἐξελίξεων διὰ τὴν ἐθνικὴν, οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν ἱστορίαν της μὲ τὴν ἐπίσημον εἴσοδον τῆς χώρας μας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα.

Ἕνα εὐνοϊκὸν μέλλον διανοίγεται τώρα ἐνώπιόν μας δεδομένου ὅτι ἡ Ἑλλὰς, ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἀπέκτησε 170.000.000 νέους ὑποψηφίους πελάτας διὰ βιομηχανικά, γεωργικὰ καὶ βιοτεχνικὰ προϊόντα της, τοὺς ὁποίους ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ κατακτήσῃ ἐφ' ὅσον ἐπιδείξει, σύνεσιν, ἐργατικότητα, φαντασίαν καὶ προσαρμογὴν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς συνηθείας.

Ἔτσι ἡ μάχη τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν νέαν ἱστορικὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους πρὸς διαμόρφωσιν νέου βίου, ἀνταποκρινομένου εἰς τὴν καθολικὴν ἱστορικὴν τάσιν τῆς ἐποχῆς καὶ τὰ νέα συστήματα κοινωνικῶν κατευθύνσεων, εἰσέρχεται εἰς ἀποφασιστικὴν φάσιν. Μία νέα ζωὴ δημιουργεῖται, διὰ τὴν Ἑλλάδα, ζωὴ ὅμως ποὺ θὰ ἔχῃ διαφορετικὴν νοοτροπίαν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ εἴχαμε μέχρι σήμερα, ἄλλον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ νέα μέσα καὶ μεθόδους δράσεως. Δι' αὐτὸ ὅσον ταχύτερον γίνῃ κατανοητὸν ἀπὸ τὸν καθένα ὅτι ἡ ἀγωνιστικότης καὶ ἡ ἀλλαγὴ νοοτροπίας ἀποτελοῦν ἐπιταγὴν καὶ τὸ μοναδικὸν σύνθημα τῆς νίκης, τόσον γρηγορότερον θὰ κερδηθῇ ἡ μάχη καὶ τόσον μεγαλυτέρα θὰ εἶναι ἡ ἔκτασις τῶν ἀποτελεσμάτων της.

Ἡ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τῶν συνεταίρων, ἡ ὑλικὴ ἀνωτερότης, τὸ ὑψηλότερον τεχνολογικὸν ἐπίπεδον καὶ ἡ ὀργανωτικὴ καὶ ἐπιχειρηματικὴ ἐμπειρία δὲν ἵστανται ἐνώπιόν μας ὡς ἐμπόδιον διὰ τὴν νίκην. Διότι διὰ τῆς συμφωνίας τῆς συνδέσεως ἐξασφαλίζει ἡ χώρα μας εἰδικὴν μεταχείρησιν καὶ δημιουργοῦνται εὐκαιρίαι αἱ ὁποῖαι καταλλήλως ἀξιοποιούμεναι θὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρόοδον. Εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν, ἀποφασιστικὴν σημασίαν θὰ ἔχῃ ὁ παράγων ἄνθρωπος, καὶ τοῦτο ἡ πλέον αἰσιόδοξος διαπίστωσις διὰ τὴν ἔκβασιν αὐτῆς. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐμπνεύσωμεν καὶ νὰ συναγείρωμεν τὸ ἀνθρώπινον δυναμικὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὑψηλὴ ποιότης τοῦ Ἕλληνος, αἱ ἐκ παραδόσεως ἀρεταί του, εἶναι ἡ ἐγγύησις καὶ ἡ προσδοκία τῆς χώρας. Καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἐξευρωπαΐσωμεν τὰς νοοτροπίας καὶ μὲ συμπαράστασιν τοῦ κράτους ἀντικαταστήσωμεν τὸν «ἡρωϊσμὸν τοῦ πολεμιστοῦ» μὲ τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ ἐργαζομένου.

Πέραν ὅμως αὐτῶν, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ χώρα μας κατώρθωσεν νὰ συνδεθῇ μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγορὰν, πρὶν ἀκόμη ἄλλαι χῶραι ἐπιτύχουν τὴν συμμετοχήν ἢ τὴν σύνδεσίν των, ἀποτελεῖ τιμὴν διὰ τὴν Κυβέρνησιν. Τοιουτοτρόπως παρέχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ εὐχέρεια ἰσχυροτέρας διαπραγματευτικῆς βάσεως διὰ τὴν περίπτωσιν εἰσόδου ἄλλων χωρῶν καὶ ἓν μεγάλον χρονικὸν περιθώριον, ἡ ἀξιοποίησις τοῦ ὁποίου θὰ τῆς ἐξασφαλίση σοβαρὸν προβάδισμα. Τὸ πλεονέκτημα δὲ αὐτὸ δύναται νὰ ἀποβῇ ἀκόμη περισσότερον ἀποφασιστικόν, ἐφ' ὅσον τελικῶς ἐπικρατήσῃ ἡ συζητουμένη ἤδη ἀποψις νὰ παραμείνῃ ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ κλειστὸν σύνολον, ἀποκλειομένης συμμετοχῆς εἰς αὐτὴν ἄλλων ἰσοτίμων μελῶν.

Ἡ ἔγκαιρος αὐτὴ σύνδεσις τῆς χώρας ἐπετεύχθη καὶ χάρις εἰς τὰ ὅσα ἐπετύχαμεν μέχρι σήμερα εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα. Καὶ ἐπετύχαμεν πολλὰ, ὅπως τὴν αὔξησιν ἢ μᾶλλον τὸν ὑπερδιπλασιασμὸν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος τὴν κατασκευὴν κάθε εἴδους μεγάλων, μεσαίων καὶ μικρῶν ἔργων, τὴν νομισματικὴν σταθερότητα, τὴν αὔξησιν τῶν ἐξαγωγῶν, τὴν δικαιοτέραν κατανομὴν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, κλπ. Μὲ τὴν σύνδεσιν θὰ συνεχισθῇ ἐντονώτερα ἡ νέα περίοδος οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναπτύξεως ποὺ ἄρχισε νὰ πραγματοποιῆται εἰς τὸν τόπον μας ἀπὸ τὸ 1955. Εἶναι τεραστία ἡ σημασία τῆς πρωτοποριακῆς αὐτῆς ἐνεργείας τῆς χώρας μας ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι: Μὲ τὴν ὑπεύθυνον κυβέρνησίν της παρακολουθεῖ ἐκ τοῦ πλησίον τὰς διεθνεῖς ἐξελίξεις καὶ ἀξιοποιεῖ κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον τὰς παρουσιαζομένας εὐκαιρίας. Οἱ ὅροι τῆς συμφωνίας συνδέσεως παρέχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλας τὰς δυνατὰς εὐκαιρίας

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ ΡΑΣΣΕΛ

Ἀμερικανοὶ καὶ Ρῶσοι ἔχουν τὶς ἴδιες ἐπιδιώξεις

● ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΜΟΝΟΝ ΥΠΑΡΧΕΙ: ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΣΗ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ

ΠΑΡΙΣΙ, ('Ιδ. ὑπηρεσία). «Ὑπάρχουν πολλὰ κοινὰ σημεῖα ἀνάμεσα στὸν κομμουνισμὸ καὶ στὸν καπιταλισμὸ καὶ αὐτὸ εἶναι ἀναπόφευκτη συνέπεια τῆς σύγχρονης τεχνικῆς», ἐδήλωσε ὁ διάσημος Βρεταννὸς φιλόσοφος Μπέρτραντ Ράσσελ σὲ μιὰ συνέντευξίν του πρὸς τὸν Ἐργατικὸ βουλευτὴ Γοῦντρο Γουάϊατ. Ἡ σύγχρονη τεχνικὴ ἀπαιτεῖ τὴν ὕπαρξι μεγάλων ὀργανισμῶν καὶ δημιουργεῖ ἕνα ὡρισμένον τόπον διευθυντοῦ. Αὐτὸ ἰσχύει τόσον γιὰ τὶς κομμουνιστικές, ὅσο καὶ γιὰ τὶς καπιταλιστικὲς χῶρες, ἐφ' ὅσον ἐπιδιώκουν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας των. Ὑπάρχει μεγάλη ὁμοιότης ἀνάμεσα σ' ἕναν Ἀμερικανὸ ὑπεύθυνο, πραγματικὰ πανίσχυρο καὶ σὲ ἕνα Σοβιετικὸ διευθυντή. Ἴσως μάλιστα ὁ Ἀμερικανὸς διευθυντὴς νὰ εἶναι πιὸ περιωρισμένος στὶς ἐνέργειές του. Κατὰ βάθος, πρόκειται γιὰ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀνθρώπου.

Ὁ λόρδος Ράσσελ εἶπε κατόπιν ὅτι, σὲ ἕνα μεγάλο βαθμό, Ἀμερικανοὶ καὶ Ρῶσοι ἐπιδιώκουν τὸ ἴδιο ἰδανικὸ στὴ ζωή, δηλαδὴ τὴν ἱκανοποίησι τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, προσθέτει, εἶναι ὑλισταί: τὰ πράγματα ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ μποροῦν νὰ ἀγοράσουν μὲ τὰ χρήματα. Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως σωστὸ καὶ σύμφωνο μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύσι. Ἀνάμεσα στὴν Ἀνατολὴ καὶ στὴν Δύσι, δὲν βλέπω αὐτὴ τὴ μεγάλη διαφορά, ποὺ ἡ προγάνδα μᾶς παρουσιάζει: καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν ὑλιστές.

Ὁ ἐργατικὸς βουλευτὴς ἐρώτησε κατόπιν: «Μιλᾶτε πάντα γιὰ ἐλευθερία τῆς σκέψεως. Ἂν τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς περιορίζη τὴ σκέψι, πῶς ἐξηγεῖται ὅτι οἱ Ρῶσοι ἔχουν κάμει τόση πρόοδο στὶς ἐπιστήμες;»

Ὁ Ράσσελ ἀπάντησε: «Ὁμολογῶ, πὼς ἔχω ἐκπλαγῆ. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἐκεῖ. Ἂς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὴν Ἰαπωνία. Ὅταν ἡ χώρα αὐτὴ δυτικοποιήθηκε, δὲν δυτικοποίησε κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν σκέψι της, ἀλλὰ μόνο τὴν τεχνική της. Μέχρι τὴν ἧττα της στὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, διετηροῦντο ὅλες οἱ παλαιὲς ἰαπωνικὲς δοξασίες, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλος ὁ ἐξοπλισμὸς ἦταν σύγχρονος. Οἱ Ρῶσοι δὲν διετήρησαν παλαιὲς δοξασίες, ἀλὰ εἶχαν ἕνα πιστεύω. Βρῆκαν τὸ μέσον νὰ ἀπασχολοῦν τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ τεχνικὰ προβλήματα, δίχως νὰ σηκώνουν τὴ μύτη τους πιὸ πάνω».

Σὲ ἄλλη ἐρώτησι σχετικὴ μὲ τὶς ἐλλείψεις ποὺ παρουσιάζει ὁ ἐλεύθερος κόσμος, ὁ Ἄγλος φιλόσοφος ἀπήντησε: «Ὑπάρχουν πολλὲς ἐλλείψεις, πράγματι, ἀλλὰ ἡ πιὸ σπουδαία εἶναι ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἐλευθέρου κόσμου. Δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸν τίτλο. Ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἀγλία ἀγανακτοῦμε γιὰ τὴν τρομοκρατία τοῦ Μὰκ Κάρθυ στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ δὲν παρατηροῦμε τὰ ἴδια φαινόμενα, ὅταν συμβαίνουν καὶ σὲ μᾶς. Ἂν θέλετε νὰ γίνετε ὑπάλληλος, θὰ σᾶς κατασκοπεύουν. Οἱ καθηγητές σας στὸ πανεπιστήμιο, καὶ ἄλλοι ἀκόμη, ἐνεργοῦν σὰν κατάσκοποι τῆς κυβερνήσεως».

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΑΤΙΡΙΚΟΣ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡ. ΜΟΛΦΕΤΑΣ (1871 - 1916) ΚΑΙ ΤΟ "ΖΙΖΑΝΙΟ,,

Ὁ κορυφαῖος τῆς πρωτευούσης δημοσιογράφος μακαρίτης Δ. Λαμπίκης, εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ λογαριάση τὴν ποσότητα τῆς παραγωγῆς τοῦ Μολφέτα.

Εἴκοσι τέσσερα χρόνια, μᾶς λέγει, ἐκδιδότανε συνεχῶς τὸ «Ζιζάνιο». Δεδομένου πὼς ἔβγαινε κάθε Σάββατο καὶ πὼς ὁ κάθε χρόνος ἔχει πενῆντα δύο ἑβδομάδες καὶ πὼς μέσος ὅρος τῶν στίχων ποὺ ἔγραφε γιὰ τὸ κάθε φύλλο του ἦταν διακόσιοι περίπου, κάνει στοὺς δυό του πολλαπλασιασμοὺς καὶ μᾶς δίνει σύνολο στίχων εἴκοσι πέντε χιλιάδες. Δίχως ὁ Λαμπίκης νὰ ὑπολογίζῃ τὶς δύο ἄλλες προηγηθεῖσες τοῦ «Ζιζάνιου» ἐφημερίδες ποὺ ἐξέδωκε ὁ Μολφέτας, τὸν «Αἴσωπο» καὶ τὸν «Κολόμπον».

Παραγωγή, τὴν ὁποίαν καμένας Ἕλληνας σατιρικὸς ποιητὴς δὲν ἀπόδωσε. Γιατ' εἶχε μιὰ δαιμονισμένη στιχουργικὴ εὐχέρεια καὶ πολλὲς φορὲς παραπάνω ἀπὸ μιὰν ὥρα δὲν τοῦ χρειαζότανε νὰ γράψῃ τοὺς διακόσιους στίχους, τοὺς ἀπαραίτητους γιὰ τὸ «Ζιζάνιο